

~ | ~

ПОСТОЯЛИЙ ДВІР ДЛЯ КОНТРАБАНДИСТІВ

Якщо ви надумали керувати готелем у місті контрабандистів, то це можна робити у два способи — правильний і неправильний.

По-перше, не варто брати за звичку ставити надто багато запитань. І, мабуть, не варто робити це заради грошей. У контрабандистів завжди грошей кури не клюють, щойно вони знаходять покупця на вісім ящиків патронів для перових ручок, які пишуть недоречним зеленим кольором, але в них ніколи немає грошей сьогодні. Якщо ви замислили відкрити готель для контрабандистів, вам необхідно завести велику бухгалтерську

книгу і змиритися з тим, що хай що б ви в ній не писали, насправді вам заплатять патронами для перових ручок. Якщо вам пощастить. Тому що ви легко можете отримати щось ще менш придатне.

Майло Пайн не керував готелем для контрабандистів, це робили його батьки. Взагалі-то це був постійний двір; величезна напіврозвалена садиба, яку на перший погляд наче похапцем зібрали до купи з дюжини різноманітних будинків, зібраних з дюжини різних міст. Постійний двір мав назву «Дім із зеленого скла» і був розташований на схилі пагорба з видом на невеличку затоку — маленький райончик, збудований наполовину на березі і наполовину на причалах, що вганялися в річку Скідрек, наче зубці гребінця. З набережної до постійного двору вів або довгий підйом пішки, або трохи коротша поїздка на фунікулері, що підіймався крутим схилом Вілфорберського пагорба з приватної пристані, яка належала готелю. І, звісно ж, готель був не лише для контрабандистів, але саме вони найчастіше з'являлися на його подвір'ї, тому Майло вважав його саме таким.

Майло жив у «Домі із зеленого скла» відтоді, як його немовлям усиновили Нора і Бен Пайни. Готель завжди був для нього домівкою. І він звик до диваків, які проходили крізь двері садиби. Дехто з них повертався щосезону, наче далекі родичі, які з'являлися на свята потрінати тебе за щічку, а тоді знову зникали. Після дванадцяти років, проведених тут, він навчився доволі влучно передбачувати, хто і коли мав з'явитися. Контрабандисти схожі на жуків чи овочі. У кожного з них була своя пора. Ось чому було так дивно, коли задзвенів великий старий дзвін на ганку, той, що був під'єднаний до лебідки зі сталевим тросом, який, своєю чергою, тягнув вагончик угору коліями.

Звук старого залізного дзвона також змінювався залежно від пори року і часу доби. Цього вечора, першого вечора зимових канікул, було холодно й морозно і щойно почало сніжити. Тому звук дзвона був крихкий. Наче ковток холодного повітря.

Майло підвів погляд з журнального столика, за яким він розв'язував математичну задачу. Він хотів одразу покінчити з домашніми завданнями, щоб насолоджуватися канікулами, не думаючи про школу. Він мигцем подивився на маму, яка лежала на клаптиковому килимку перед великим кам'яним камином і читала.

— Хтось піднімається? — недовіжливо спитав він.

Місис Пайн підвелася, засунула книжку під пахву, перетнула залу й визирнула у вікно біля дверей.

— Хтось хоче піднятися. Треба запускати лебідку.

— Але в нас не буває постійців у перший тиждень канікул, — запротестував Майло. Він відчув, як усередині нього починає здійснюватися хвиля незрозумілого занепокоєння, і спробував проковтнути її. Канікули не можуть так швидко зіпсуватися, правда ж? Він лише кілька годин тому зійшов з порома, який возив дітей з Пристані до школи й назад.

— Ну, не часто, тобто, не буває, — промовила місис Пайн, зашнуровуючи черевики, — але не тому, що у нас є щодо цього якісь упередження. Просто тому, що так завжди виходить.

— Але ж зараз канікули!

Мама знизала плечима і простягла його куртку.

— Ходімо, синку. Будь джентльменом. Не відправляй маму на холод саму.

Ох вже ця всемогутня джентльменська карта! Буркочучи, Майло підвівся і згорбившись, попрямував за нею,